

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **ANAFRA s.r.o.**, se sídlem v Praze 4, 5. května 1109/63, Nusle, IČ 26878291, zast. Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem, se sídlem v Brně, Divadelní 4, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2015, č. j. 33524/15/5100-41457-711242

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 15. 12. 2015 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2015, č. j. 33524/15/5100-41457-711242, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti předchozímu prvostupňovému správnímu rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 16. 3. 2015, č. j. 538080/15/3307-50523-711699, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o posečkáni úhrady daně podané dne 15. 2. 2015, kterou se žalobce domáhal rozložení

úhrady daně z přidané hodnoty za prosinec 2014 ve výši 800 000 Kč ve splátkách ve výši 50 000 Kč za každý měsíc. Toto prvostupňové správní rozhodnutí bylo zároveň žalobou napadeným rozhodnutím potvrzeno. Důvodem pro podání žádosti byla podle tvrzení žalobce skutečnost, že potřebuje hotové peněžní prostředky na krytí provozních potřeb, jako jsou mzdy, úhrady režijních nákladů a úhrady za zboží koupené za účelem dalšího prodeje, bez něž by se jeho činnost mohla zastavit. Žalobce uvedl, že má-li si vybrat mezi neprodleným zaplacením dlužné daně z přidané hodnoty v plné výši a následnou ekonomickou likvidací z důvodu zastavení činnosti nebo pokračování v činnosti s omezenými peněžními prostředky, jež vystačí na pokrytí provozních potřeb a splátek dlužné daně, pak se jeví druhá varianta schůdná při současném splátkování dlužné daně ve výši 50 000 Kč za každý měsíc. Neprodleným zaplacením dlužné daně z přidané hodnoty by byla činnost společnosti natolik ohrožena, že by mohlo dojít k jejímu zastavení. Dne 12. 3. 2015 bylo správci daně doručeno doplnění žádosti o povolení splátek, v níž žalobce upřesnil částku požadovaného posečkání z původních 800 000 Kč na částku 780 468 Kč, přičemž první splátku ve výši 50 000 Kč žalobce zaplatil dne 27. 2. 2015. Svoji finanční situaci doložil výkazy zisků a ztrát a rozvahami sestavenými k 31. 12. 2014 a k 31. 1. 2015.

V rámci prvostupňového správního rozhodnutí správce daně uvedl, že nedošlo k naplnění podmínek ve smyslu ust. § 156 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb. daňového řádu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“), neboť nebylo prokázáno, že by neprodlená úhrada daňové povinnosti znamenala pro žalobce vážnou újmu. Podle názoru správce daně z doložených účetních výkazů žalobce vyplývá jeho ekonomický růst. Žalobce nedoložil žádné další důkazy svědčící o momentálním nedostatku finančních prostředků, např. výkaz cashflow, aktuální údaje o stavu poklady, aktuální stav pohledávek a závazků včetně jejich splatnosti.

V rámci odvolacího řízení zaujal žalovaný shodné stanovisko, tedy že nedošlo k prokázání podmínek ve smyslu ust. § 156 odst. 1 daňového řádu. Žalovaný doplnil, že z rozvahy ke dni 31. 1. 2015 vyplynulo, že celková aktiva žalobce ve výši 28 031 000 Kč jsou tvořena především oběžnými aktivy ve výši 26 544 000 Kč (netto). Nejvýznamnější část z nich tvoří dlouhodobé pohledávky ve výši 15 769 000 Kč a krátkodobé pohledávky ve výši 8 852 000 Kč. Pasiva žalobce ve výši 28 031 000 Kč jsou v převážné míře tvořena cizími zdroji (v hodnotě 23 398 000 Kč). Vlastní kapitál dosahuje hodnoty 4 633 000 Kč. Okamžitá likvidita, tedy schopnost žalobce zaplatit své závazky „ihned“ pomocí krátkodobého finančního majetku vyplývá z jeho výše, tj. z částky 1 356 000 Kč, která je téměř dvojnásobná oproti částce daně, o jejíž posečkání žalobce žádá. Žalovaný dovodil, že z těchto podkladů nevyplývá žalobcem tvrzená špatná finanční situace a tato nemohla být osvědčena ani na podkladě údajů z daňového přiznání k dani z přidané hodnoty, neboť žalobce v lednu 2015 coby plátcce daně vykázal vyšší přijatá plnění při stejném rozsahu uskutečněných zdanitelných plnění oproti lednu 2014. Z žalobcem v odvolacím řízení doložených denních stavů účtů a útvarů ke dni 27. 3. 2015 vyplývá nízký koncový stav poklady (přibližně 21 000 Kč), dále existence určitých finančních prostředků na bankovních účtech jak v české, tak zahraničních měnách (cca 280 000 Kč), a krátkodobý bankovní úvěr ve výši přes 4 000 000 Kč. Tyto údaje v kontextu provedené úhrady předmětné daně ke dni 4. 5. 2015 a úplné úhrady příslušenství ke dni 1. 8. 2015 neprokazují naplnění podmínek ve smyslu ust. § 156 odst. 1 daňového řádu.

II. Obsah žaloby

V rámci žalobního návrhu zopakoval žalobce podstatnou argumentaci žalovaného vyličenou shora, přičemž namítal, že z výkazu zisku a ztráty a z rozvahy ke dni 31. 12. 2014 a 31. 1. 2015 a z doplněných stavů bankovních účtů je vidět žalobcův nedostatek peněz. Je zde vidět finanční majetek, stav pohledávek a závazků, tedy údaje, z nichž je zřejmé, že neprodlená úhrada daně by opravdu způsobila žalobci vážnou újmu. Důkazy svědčící o nedostatku peněz jsou viditelné právě z výkazů sestavených k 31. 12. 2014 a 31. 1. 2015 a ze stavu bankovních účtů. Z materiálů Informace Generálního finančního ředitelství ze dne 11. 12. 2013 k postupu daňových subjektů při podávání žádostí podle § 156 daňového řádu, č. j. 29765/13/7001-41000-702909 mj. vyplývá, že v rámci rozhodování o žádosti o posečkání úhrady daně přihlíží správce daně též ke skutečnosti, jaká je ekonomická situace a majetkové poměry daňového subjektu. Z doložených účetních výkazů k 31. 12. 2014 a 31. 1. 2015 a stavu bankovních účtů je nedostatek peněz zřetelný. Je zde vidět finanční majetek, stav pohledávek a závazků (žalovaným a správcem daně požadované cashflow, aktuální údaje o stavu pokladny, aktuální stav pohledávek a závazků), což jsou údaje dokládající, že by neprodlená úhrada daně znamenala pro žalobce vážnou újmu. Žalovaný měl tedy prvostupňové správní rozhodnutí změnit a žádosti žalobce vyhovět.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný zopakoval argumentaci vyjádřenou ve jeho žalobou napadeném rozhodnutí, dále uvedl, že z žalobcem doložených účetních výkazů v žádném případě nevyplývá jeho špatná finanční situace, výsledek hospodaření před zdaněním u žalobce ke dni 31. 12. 2014 činil 1 553 000 Kč, kdežto za předchozí období se jednalo o částku 242 000 Kč. Závěr o ekonomickém růstu žalobce rovněž podporují daňová přiznání žalobce k dani z přidané hodnoty, kde meziročně žalobce jako plátce daně z přidané hodnoty vykázal v roce 2015 vyšší zdanitelná plnění oproti roku 2014 při stejném rozsahu uskutečnění zdanitelných plnění. Z žalobcem doloženého denního stavu účtů a útvarů, který byl předložen pouze ke dni 27. 3. 2015 sice vyplynul nízký stav pokladny a existence finančních prostředků na bankovních účtech a dále existence bankovních úvěrů, nicméně krátce poté (ke dni 4. 5. 2015) byl nedoplatek daně, který byl předmětem žádosti o posečkání, uhrazen. Příslušenství bylo uhrazeno po částech, kdy beze zbytku bylo uhrazeno ke dni 1. 8. 2015. Ačkoliv žalobce provedl v průběhu odvolacího řízení úhradu nedoplatku, nevznikla žalobci žádná újma ve smyslu ust. § 156 odst. 1 písm. a) daňového řádu, neboť žalobce toto po provedené úhradě ani nenamítl a neuvádí to ani v žalobě. Pokud žalobce mohl provést úhradu nedoplatku daně bez vážné újmy, je zřejmé, že nebyly naplněny podmínky pro povolení posečkání úhrady daně. Ostatně v případě žalobce šlo od roku 2014 již o pátou žádost o posečkání, kdy v posledních dvou žádostech žalobci nebylo vyhověno a příslušné nedoplatky byly uhrazeny vždy v průběhu odvolacího řízení. Před vydáním rozhodnutí o odvolání (ke dni 6. 10. 2015) byl u žalobce evidován přeplatek ve výši 29 266 Kč. Podle ust. § 156 odst. 1 písm. a) daňového řádu je nutné, aby daňový subjekt uvedl konkrétní vážnou újmu, která by mu v důsledku neprodlené úhrady daně vznikla. Tato tvrzená vážná újma musí být v příčinné souvislosti s neprodlenou úhradou daně, což daňový subjekt musí prokázat. K prokázání podmínek pro posečkání daně však nedošlo. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, 68 a 70 s.ř.s.).

Soud za splnění podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl o věci samé bez jednání.

Podle ust. § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s. vycházel soud při rozhodování o žalobě ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové správní rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 15. 2. 2015 prvostupňovému správci daně žádost o povolení splátek (s odkazem na ust. § 156 odst. 1 daňového řádu), dlužné daně z přidané hodnoty za měsíc prosinec 2014 ve výši 800 000 Kč. Žalobce v ní tvrdil, že v současné době se nachází v situaci, kdy hotové peněžní prostředky potřebuje na krytí provozních potřeb, jako jsou mzdy, úhrady režijních nákladů a úhrady za zboží koupené za účelem dalšího prodeje, bez nichž by se jeho činnost mohla zastavit. Má-li si žalobce vybrat mezi neprodleným zaplacením dlužné daně z přidané hodnoty v plné výši a následnou ekonomickou likvidací z důvodu zastavení činnosti, nebo pokračováním v činnosti s omezenými peněžními prostředky, jež vystačí na pokrytí provozních potřeb a na splátky dlužné daně, pak druhá varianta se jeví schůdná při současném splátkování dlužné daně z přidané hodnoty ve výši 50 000 Kč za každý měsíc. Žalobce tvrdil, že by neprodlené zaplacení dlužné daně bylo spojeno s vážnou újmou, což jak uvedl v žádosti, prokáže účetními výkazy dokládajícími jeho finanční situaci. Z nich je patrné, že v současnosti žalobce nemá k dispozici tolik volných peněžních prostředků, aby zcela zaplatil dlužnou daň a pokračoval přitom bez problémů v činnosti. Neprodleným zaplacením dlužné daně by byla žalobcova činnost natolik ohrožena, že by mohlo dojít k jejímu zastavení. Žalobce dokládal svá tvrzení v průběhu prvostupňového i odvolacího řízení výkazem zisku a ztráty ke dni 31. 12. 2014, rozvahou ke dni 31. 12. 2014, výkazem zisku a ztráty ke dni 31. 1. 2015, rozvahou ke dni 31. 1. 2015 a Denními stavby účtů a útvarů ke dni 27. 3. 2015.

Spor mezi účastníky řízení spočívá v posouzení, zda žalobce těmito podklady prokázal naplnění podmínek vyplývajících z ust. § 156 odst. 1 daňového řádu. Jeho žádost i odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí spočívala v argumentaci vyplývající konkrétně z ust. § 156 odst. 1 písm. a) daňového řádu, podle něhož platí, že správce daně může povolit na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední posečkání úhrady daně, popř. rozložení její úhrady na splátky, pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu (dalšími důvody pro takové rozhodnutí podle písmen b) až e) tohoto ustanovení je skutečnost, že by byla ohrožena výživa daňového subjektu nebo osob na jeho výživu odkázaných, že by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání daňového subjektu, přičemž výnos ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím tvořená daň v příštím zdaňovacím období, dále není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou nebo při důvodném očekávání

částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň). I v rámci podané žaloby žalobce konkrétně tvrdil, že došlo k prokázání skutečnosti, že by neprodlená úhrada předmětné daně znamenala pro něj vážnou újmu. Žalobce tvrdil, že tato skutečnost byla jím prokázána na základě shora citovaných pěti listinných dokladů.

Z ust. § 156 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že na žalobci leželo důkazní břemeno, aby jednoznačným způsobem prokázal, že k naplnění podmínek vyplývajících z tohoto ustanovení v jeho konkrétním případě skutečně došlo.

Krajský soud zcela souhlasí se závěry správních orgánů, že se žalobcem tvrzená skutečnost těmito doklady nepodařila prokázat. Z předložených podkladů vyplývá, že polovina aktiv žalobce za dokladované období byla tvořena dlouhodobými pohledávkami, jejichž splatnost je více jak jeden rok. Krátkodobý finanční majetek činil k datu 31. 12. 2014 1 184 000 Kč, k datu 31. 1. 2015 pak 1 356 000 Kč. Z údajů týkajících se bankovních úvěrů a výpomoci (B.IV. rozvah) nelze z důvodů jejich předložení ve zjednodušeném rozsahu vyčíst, zda jsou tyto úvěry či výpomoci krátkodobé či dlouhodobé a nelze z nich tedy zjistit splatnost bankovních úvěrů. Podíl cizích zdrojů na pasivech k 31. 12. 2014 činil 78,3 %, k 31. 1. 2015 pak 83,47 %, přičemž neprodleným zaplacením daně by se tento ukazatel mírně zhoršil. Z předložených podkladů lze pouze odhadovat, že si žalobce půjčuje na překlenutí tzv. mrtvého pásma finanční prostředky od banky (bank), přičemž z dokladů nevyplývá splatnost a podmínky takových úvěrů; lze odhadovat, že by uhrazením daně mohlo dojít k situaci, kdy by banka (banky) vyžadovala po žalobci vyšší úrok; tyto skutečnosti však žalobce předloženými doklady nijak neosvědčil, neuváděl podrobnosti o svých úvěrech nebo o standardech banky – bank. Žalobce např. mohl tvrdit a dokládat (pokud by tomu tak bylo), že se mu úhradou splatné daně nepodaří dodržet dohodnuté standardy banky a že z těchto důvodů by mu např. hrozilo úvěrování vyšším procentem, což by mohlo mít konkrétní žalobcem rovněž neuvedené dopady na jeho finanční situaci.

Jelikož jde o účetní doklady ve zjednodušeném rozsahu, nelze např. u krátkodobého finančního majetku zjistit, kolik peněz žalobce měl na účtu, v pokladně. Žalobci nic nebránilo předložit správci daně výkaz zisku a ztráty a rozvahu v plném rozsahu, přičemž z takovýchto dokladů by bylo patrné, co konkrétně tvoří krátkodobý finanční majetek. Ani „Denním stavem účtů a útvarů ke dni 27. 3. 2015“ žalobce nedoložil požadované cashflow v takovém rozsahu, aby byl viditelný přehled o peněžních tocích, tedy jak se žalobci reálně „pohybují finanční prostředky“. Denní stavy účtů a útvarů navíc nejsou časově bezprostředně navázány na zbylé citované podklady, kterými žalobce prokazoval svoje tvrzení. Z žalobcem předložených dokladů nevyplývá, že by se jimi podařilo prokázat splnění podmínky ve smyslu ust. § 156 odst. 1 daňového řádu v rozsahu, jak ve své žádosti a v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí tvrdil.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., z něhož vyplývá, že žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem, přičemž žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. 12. 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu